

άμαδάς ό, άμάρτ. ούμαδάς Θράκ. (Αίν.)

Έκ του ούσ. άμάδα, παρ' ό και ώμάδα.

Ό ρίπτων την άμάδα: Χτυπή κι ού ούμαδάς μι 'ν ούμάδα (μι 'ν=μέ την. Έκ παραμυθ.)

άμαδέλλα ή, άμάρτ. ώμαδέλλα Παξ.

Έκ του ούσ. άμάδα, παρ' ό και ώμάδα, και της παραγωγικής καταλ. -έλλα.

Η παιδιά άμάδα 1, ήν ιδ.

άμάδευτος επίθ. άμάρτ. άμάευτος Σύμ.

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μαδευτός <μαδεύω.

Άσυνάθροιστος: Άσάχα άμάευτα. Συνών. άμάζευτος, άμάζωτος.

άμάδητος επίθ. σύνηθ. άμάδ'τους βόρ. ιδιόμ. άμάδιστος σύνηθ. άμάδ'στους βόρ. ιδιόμ. άμάθιστος Εϋβ. (Κονίστρ) άμάδιγος πολλαχ. άμάθιγος Κεφαλλ. άμάιτε Τσακων.

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μαδητός <μαδω, παρ' ό και μαδίζω και μαϊνδου, όθεν οί τύπ. άμάδιστος και άμάιτε. Τό άμάδιστος και παρὰ Βλάχ.

1) Ό μη μαδηθείς, ήτοι εκείνος του όποιου δέν άφηρέθησαν αί τρίχες, τὰ πτίλα ή τὰ φύλλα κοιν. και Τσακων.: Πουλλί άμάδητο. Κόττα άμάδιστη. Κεφαλή άμάδιστη σύνηθ. Άμπέλι άμάδιστο (συνών. άξεφύλλιστο) Κώς. β) Μεταφ. εκείνος παρὰ του όποιου δέν άφηρέθη τι συνήθως δι' όχληρών παρακλήσεων, δι' άθεμίτων μέσων κττ., μάάλιστα δέ χρήματα πολλαχ. Κάνένα δέν άφησε αυτός άμάδητο. 2) Ό μη έρίσας προς τινα Θράκ.(Σαρεκκλ.) — Λεξ. Δεέκ: Με κάνένα δέν έμεινε άμάδιστος Σαρεκκλ.

άμάδι τό, Κύθν. Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν.) 'μάδι Πελοπν. (Λακεδ.)

Υποκορ. του ούσ. άμάδα.

Μικρά επίπεδος πλάξ χρήσιμος εις παιδικά παίγνια: Παίζομε τ' άμάδια Μάν. Συνών. άμαδάκι.

άμαδίτσα ή, Βιθυν. ώμαδίτσα Θράκ.

Έκ του ούσ. άμάδα, παρ' ό και ώμάδα, και της παραγωγικής καταλ. -ίτσα.

Η παιδιά άμάδα 1, ήν ιδ.

άμαδολόγος ό, Κρήτ.

Έκ του ούσ. άμάδα και της παραγωγικής καταλ. -λόγος, περι ής ιδ. ΓΧατζιδ. έν Άθηνά 22 (1910) 247.

Ό ρίπτων άμάδες, ό παίζων την παιδιάν άμάδες.

άμαδολογώ Κρήτ.

Έκ του ούσ. άμαδολόγος.

Ρίπτω τι ως άμάδα: Άσμ.

Χαράκι άμαδολόγανε και ριζιμαία ξεκούνει (έρριπτε βράχους ως άμάδες).

άμαδωτός επίθ. Νάξ. (Κορων.)

Έκ του ούσ. άμάδα και της παραγωγικής καταλ. -ωτός.

Ό έχων σχήμα άμάδας, πλακοειδής: Κρομμυδομάννες άμαδωτές.

άμάζαλος επίθ. Κώς

Έκ του στερητ. ά- και του ούσ. μάζαλη.

Ό μη έχων μάζαλην ήτοι κόλλαν ή άλευρόκολλαν, εις την όποιαν έμβαπτίζουν τὰ ύφάσματα: Χασές άμάζαλος.

άμάζευτος επίθ. κοιν. άμάζιφτους βόρ. ιδιόμ.

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. μαζευτός <μαζεύω.

Ό μη μαζευθείς, ό μη συλλεγείς, άσυνάθροιστος: Έχω τὰ ρουχα άμάζευτα. Έλαιές άμάζευτες κοιν. || Ποιήμ.

Να περπατούμε τοίς έρ'μές, τ' άπάτητα τὰ δάση, ποϋ 'ναι τὰ γάργαρα νερά, τ' άμάζευτα λουλούδια

ΚΚρυστάλλ. Έργα 1,207

Τότε τον βρέσκαν οί βοσκοί 'ς τὰ δέντρα ριζωμένο με τό κοπάδι άμάζευτο 'ς όλα τὰ πλάγια σκόρπισο

ΚΚρυστάλλ. Έργα 2,66. Συνών. άμάδευτος, άμάζωτος.

Άμαζόνα ή, Θήρ. Κεφαλλ. (Σάμ.) Κώς Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Έλευθερουδ. Άμαζ-ζόνα Χίος (Καρδάμ.) Άματζόνα Σύμ. Ραμαζόνα Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ά.) Ραμαζού Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του άρχ. έθνικου όν. Άμαζών. Ό τύπ. Ραμαζόνα προήλθε πιθανότατα έκ του *Ναμαζόνα, όπερ έκ του τήν Άμαζόνα έκ κακου χωρισμοϋ (Κατά GMeyer Neugr. Stud. 4,75 έκ του Ίταλ. rombazzo = μέγας θόρυβος). Τό Ραμαζού προήλθεν έκ του Ραμαζόνα κατά τό συνών. φαγοϋ κ. ά. Περι Άμαζόνος πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,131.

1) Η μυθική Άμαζών Κεφαλλ. (Σάμ.) Πελοπν. (Μάν.): Σαν Άμαζόνα είναι (έπί ρωμαλέας και εύσώμου γυναικός) Σάμ. 2) Γυνή εύσωμος, ρωμαλέα και θαρραλέα Θήρ. Κώς Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ά.) Σύμ. Χίος (Καρδάμ.) — Λεξ. Έλευθερουδ.: Αυτή -γ- έν' μα Άμαζ-ζόνα (αυτή -γ- έν' = αυτή είναι) Καρδάμ. Συνών. ιδ. έν λ. Άλαμάννος 5. 3) Γυνή πολυφάγος Πελοπν. (Βούρβουρ. κ. ά.) Συνών. φαγοϋ (ιδ. φαγās). 4) Γυνή πολυλόγος Πελοπν. Συνών. γλωσόροϋ (ιδ. γλωσσās), λογοϋ (ιδ. λογās). 5) Γυνή πολύτροπος Θήρ. 6) Γυνή κακή Χίος (Καρδάμ.) Συνών. κακογυναϊκα.

Άμαζονία ή, Πόντ. (Οίν.) Μαζονία Πόντ. (Κερασ.)

Τό θηλ. του άρχ. επίθ. Άμαζόνιος ούσιαστικοποιηθέν.

1) Όρεινή τις χώρα του Πόντου Πόντ. (Οίν.): Φρ. Άσ' σήν Άμαζονίαν εκατήβεν (είναι άνθρωπος όρεινός, βουνήσιος). 2) Υγρός και όμιχλώδης καιρός, ύγρασία. Διά την σημασιολογικήν εξέλιξιν πβ. τὰ άρχ. Έλλησποντος - Έλλησποντίας, Θράκη - Θρήκιος, Κάικος - Καϊκίας και την φρ. έδω είναι Σιβηρία, ήτοι ψυχος Σιβηρικόν) Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ύγρασία.

*άμαζονίζω, 'μαζονίζω Πόντ. (Κερασ.)

Έκ του ούσ. Άμαζονία.

Άπορροφώ ύγρασίαν.

άμάζωτος επίθ. πολλαχ. άμάζωτε Τσακων. άμάζωτος πολλαχ. άμάζουχτους βόρ. ιδιόμ. άμάωχος Ζάκ. άμάζουγος Στερελλ. (Αιτωλ.)

